

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ στοιχειωμένη μηλιά, ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνῃ.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ἡ Μόρτισσα, ὑπὸ Δ. Γρ. Κ.
 Ἡ Λαογραφία τῆς Λέσβου, ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου.
 Ὀνειρον καὶ ζωή, διήγημα Μαυρικίου Γιοκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.
 Ἡ φωλεὰ τοῦ ἀετοῦ, διήγημα τοῦ νορβηγικοῦ Βγιόρσον.
 Τραγουδάκι, ὑπὸ Κωνστ. Μάνου.
 Ἀνοιχτὰ Γράμματα.
 Χρονικά.
 Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
 Αἱ εἰκόνες μας: (Ἰλίου Μέλαιρον—Ἡ Καντάδα, οὐμοριστικὴ εἰκὼν ὑπὸ Θέμου Ἀννίνου).
 Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προδεχῆς: Ἡ σαφήνεια καὶ ἡ ἀσάφεια ἐν τῇ ποιήσει, ὑπὸ Κωστῆ Παλαμᾶ.— Σοννέτα, ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη.— Ἀθηναῖκοι περίπατοι: Τὸ κάτω Σιντριβάνι ὑπὸ Γερασίμου Βώκου.— Μεσάνυχτα, ὑπὸ Ἀργύρης Ἐφταλιώτη.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

τὴν σύρραξιν τῶν ὁρέων ἀποκόπτεται μόνον τῆς οὐρᾶς μέρος, ὡς κατὰ τὴν δίοδον τῆς Ἀργοῦς διὰ τῶν Συμπληγάδων περιεκόπησαν τὰ κρα τῶν ἀφλάστων αὐτῆς καὶ τῆς προπτάσης περιστερᾶς ἡ ἄκρα οὐρά. Πλὴν δὲ τῆς Ἀμαζόνος, ἠττηθέντα προσλαμβάνει ἀκόλουθον ἢ ἦρωα καὶ τὸν μακρόχειλον Ἀράπην, καὶ ἀμφοτέρους ἔχει βοηθοὺς ἐν τοῖς κινδύνοις, ὡς ἐν τισιν ἀρχαίοις μύθοις (οἷος ὁ περὶ τοῦ Ἡρακλέους καὶ Ἀλκωνος τοῦ τοξότου) καὶ ἐν πλείστοις παραμυθίοις, οἱ ἦρωες ἀκολουθοῦνται ὑπὸ συντρόφων θαυμασίας ἐχόντων ιδιότητας, οὓς ἡ κατενίκησαν ἢ καθ' οἰονδήποτε τρόπον παρέλαβον μεθ' ἑαυτῶν¹.

[Ἐπεται τὸ τέλος] Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ

¹ Περὶ τοῦ μύθου τούτου βλ. Th. Benfey, Das Märchen von den Menschen mit den wunderbaren Eigenschaften, seine Quelle und seine Verbreitung ἐν Ausland 1858 ἀρ. 41—45.—F. Liebrecht ἐν Orient u. Occident τ. III σ. 375.

Ἡ καντάδα

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μαυρικίου Γιοκάϊ.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Καὶ ἤκουα τὸ ἄσμα καθαρώτατα πάντοτε, πάντοτε περίλυπον, πάντοτε διακοπτόμενον ἀπὸ τὰς ὀμιλίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν κυνῶν. Ἐπλησίαζεν ὁλοὲν καὶ μοῦ ἐγέμιζε τόσον τὸ στῆθος ἀπὸ θλίψιν, ὥστε ἤσθονόμην τὴν καρδίαν μου ἐτοίμην νὰ διαραγῇ. Ἡμουν: . . ὄχι καλλίτερα ἄς μὴ τὸ εἰπῶ. Ἐπειτα τὸ ἄσμα ἔπαυσε. Ἡ γραῖα ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἤρχετο ὁ υἱὸς τῆς. Παρετήρησα τὴν θύραν καὶ εἶδα νὰ ἐμβαίη ἓνας νεαρὸς ποιμὴν μὲ ἀπλουστάτον ἄσπρο φόρεμα χωρικὸν ἄνευ κοσμημάτων. Τὰ μαλλιά του ἔπιπτον εἰς βοστρύχους μαύρους μακροὺς, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρὸν καὶ περίλυπον.

—Ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρῃ τὸν ποιμένα σου! Ἀλλὰ τί ἤθελε λοιπόν; Λέγε, κόρη μου, ποῖος τὸν ἔστειλε τὸ βοσκὸ σου;

—Κανείς. Ἦρχετο μόνος του, ἐπρόχωρησε καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας μου ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Ἡσθάνθη τὴν θερμότητα τοῦ πυρετοῦ ποῦ μὲ εἶχε πιάσει, καὶ ἐκίνησε περίλυπος τὴν κεφαλὴν. Ἐβγαλετότε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα ἄσπρο ψαμί, ἔκοψεν ἓνα κομμάτι, καὶ μὲ παρεκάλεσε, ἔπειτα μὲ ἰκέτευσε νὰ τὸ φάγω. Τὰ δάκρυά του ἔπεφταν ἐπάνω εἰς τὸ ψαμί.

—Τί ἤθελε λοιπόν αὐτὸς ὁ βοσκός;
 Ἡ Ἰλόνκα συνεκράτησε μὲ τὰς χεῖρας

τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἔγινε κάτωχρον καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐψιθύρισαν:

—Αὐτὸς ὁ βοσκὸς ἦταν ὁ σύζυγός μου.

—Ὁ κεραυνὸς νὰ τὰ συνεπάρῃ ὅλα!— ἐβλασφήμησεν ὁ Φάρκας, διότι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δὲν ἤξευραν τὰς ὠραίας σημερινὰς βλασφημίας τῆς μόδας. —Εἶνε τῶντι πολὺ παράξενο ὄνειρον. Εἰς τὸ τέλος ὁ βοσκὸς αὐτὸς μεταμορφοῦται εἰς εὐγενῆ, ὁ ὁποῖος εἶχε φορέσει ἀπὸ ἰδιοτροπίαν αὐτὸ τὸ φόρεμα, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Ἡ Ἰλόνκα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

—Ὅχι, κατοικούσαμε μαζὶ εἰς τὴν πτωχικὴν ἐκείνην καλύβην.

—Ὅστε εἶνε ἀνόητο ὄνειρο. Εἶνε κρῖμα ποῦ ἐνήστευες γιὰ μιὰ τέτοια ἀηδία, εἶπε καταθυμωμένος ὁ Φάρκας.

*

Ἐπλησίαζαν ἀπόκρεω. Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκὺς καὶ ἡ χιών δὲν εἶχε πέσει ἀκόμη ἐπὶ τῶν πρασίνων πεδιάδων, τῶν ἀπεράντων.

Ὁ Φάρκας Πέτκη ἀπελάμβανε τὸν ὠραῖον χειμερινὸν καιρὸν, καθήμενος εἰς τὴν αὐλὴν του μεταξὺ τῶν δύο θυγατέρων του. Αἶφνης μία ἄμαξα εἰσῆλθε θορυβωδῶς εἰς τὴν αὐλὴν ἰξευγμένη μ' ἕξ ἵππους θαυμασίως χαλινωμένους ὁ ἠνίοχος μὲ τὴν κυανὴν στολὴν του ἐκράτει τὴν μάστιγα καὶ ὅπισθεν οἱ ὑπηρέται ἴσταντο πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι.

—Κύταξε, κύταξε! εἶπεν ὁ γέρον οἰκοδεσπότης, εἶνε ἀπαράλλακτη ὅπως εἰς τὸ ὄνειρο τῆς Ἐρτσας.

Ἡ Ἐρτσα ψύχρῳσεν, ἀλλὰ ταχέως τὰ

¹ Ἰδὲ σελ. 12.

ζωηρά χρώματα ἐπανήλθον εἰς τὰς παρειαί της καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῆ μὲ μεγάλην προσοχὴν. Γηραιὸς κύριος μὲ φυσιογνωμίαν μᾶλλον ἱερατικὴν, κατῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ ἕνας νέος ἔπειτα ἐρυθροπάρειος μὲ μύστακας μέλανας, μὲ λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ ἐρυθρόχρουν φόρεμα, τὸν ἠκολούθησεν. Ἡ νεῆνις τὸν ἠτένισεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα ἔφυγε τρέχουσα διὰ μέσου τῶν αἰθουσῶν καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖθεν ἤρχισε ν' ἀκροᾶται μὲ προσοχὴν ἄλλ' οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ἦσαν βέβαια, ὁ δυνατώτερος ἤχος τὸν ὁποῖον ἀντελαμβάνετο.

Οἱ ἐπισκέπται διέσχισαν τὴν αὐλὴν καὶ ὁ γηραιότερος ἐπαρουσιάσθη μὲ τὸ ὄνομα «Ἀββᾶς Τισζανελὰν Γαβριήλ Ἐσερετνέκη» ἔπειτα δὲ ἐπαρουσίασε καὶ τὸν νέον του σύντροφον, τὸν ἀνεψιὸν του «Λουδοβίκον Βαρχζέ» συνιστῶν αὐτὸν εἰς τὸν πυργοδεσπότην.

Παρήλθε κάμποση ὥρα μέχρις οὗτο συνῆλθε ὁ Φάρκας Πέτκη ἐκ τῆς πρώτης καταπλήξεώς του. Ἐπὶ τέλους ἠσπᾶσθη τοὺς ξένους. Ἐλησμόνησε ὅμως σχεδὸν νὰ παρουσιάσῃ τὴν θυγατέρα του Ἰλόνκαν, ἡ ὁποία προσέκλινε σοβαρῶς καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῆ.

Ὁ Πέτκη ἠσπᾶσθη πολλάκις τὴν θυγατέρα του πρὶν ὀδηγήσῃ τοὺς ξένους τοὺς εἰς τὰς αἰθούσας.

Διέταξε νὰ φέρουν ἐκ τοῦ καλλιτέρου τοῦ οἴνου καὶ ταχέως οἱ κύριοι ἐγνωρίστησαν ὡς νὰ ἦσαν σύντροφοι παλαιοί.

— Εἰσθε συγγενῆς τοῦ Σίμωνος Βαρχζέ; ἠρώτησε τὸν ξένον τοῦ ὁ Φάρκας.

— Εἶμαι υἱὸς του.

— Μονογενῆς, ἐδιόρθωσεν ὁ Ἀββᾶς.

— Νὰ ζήσης ἀγαπημένο μου παιδί, — ἀνέκραξε ὁ Πέτκη σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ νέου. Ἐγνωρίσα πολλὸν τὸν ἀγαπητόν μου πατέρα σου.

— Καὶ αὐτὸς μοῦ ὠμίλησε πολλάκις περὶ ὑμῶν καὶ ξεύρω ὅτι εἰσθε μαζὺ εἰς τὴν Πολωνίαν μετὰ τοῦ Ράκοζυ.

— Ναί, ναί, σωστά, εἶπεν ὁ Πέτκη σφίγγων τὸν νέον εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ πατήρ σου μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ μ' ἐπισκεφθῆ. Δὲν πειράζει, ἀντὶ τοῦ πατρὸς ἔρχεται τὸ παιδί.

Ὁ Ἀββᾶς ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Ναί, εἶπεν, ὁ μακαρίτης διέταξε διὰ τῆς διαθήκης του τὸν υἱόν του νὰ σᾶς ἀναζητήσῃ.

(Αὐτὰ τὰ εἶπε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν κ. Φάρκαν ὅτι ὁ νέος εἶχε πλήρη τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας του).

— Ὡστε ὁ ἀγαπητός μου φίλος ἀπέθανε; Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ, καὶ σᾶς, φίλοι μου, νὰ σᾶς διατηρῆ ὁ Πανάγαθος εἰς τὴν ζωὴν.

Καὶ μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν:

— Θὰ καθήσετε ὀλίγες ἡμέρες, φίλοι μου, ἀλήθεια;

— Ὅχι, ὁ ἀνεψιός μου, εἶπεν ὁ Ἀβ-

βᾶς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ παρὰ ὀλίγον καιρόν. Ἐν κτῆμα τόσον ἐκτεταμένον καὶ πλούσιον ὡς τὸ ἰδικόν του, δὲν δύναται νὰ μείνῃ χωρὶς τὸν κύριόν του ἐπὶ πολὺ. Δὲν πρέπει νὰ εὑρίσκειται κανεὶς μακρὰν τῆς οἰκίας του, ὅταν ἔχη ὀγδοήκοντα βροσκούς νὰ ἐπιβλέπῃ.

Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ πανοῦργος Μέντωρ ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Πέτκη δὲν ἠθέλησε νὰ φανῆ κατώτερος:

— Μπα. Ὁ αὐθέντης δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεταί καὶ φύλαξ. Ἐσπείρα ὀκτακόσια στρέμματα καὶ ὅμως δὲν ἀσπρίσαν δι' αὐτὸ τὰ μαλλιά μου.

Ὁ Ἀββᾶς ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ἄλλαι ὡσαύτως ἕνασπολήσεις τὸν ἀναγκάζουν νὰ φύγῃ. Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ Παλατίνος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς παρουσίας τοῦ μαθητοῦ μου...

Ὁ νέος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἤρσκει περισσότερον εἰς τὸν οἰκοδεσπότην. Ἄλλὰ διὰ νὰ μὴ δεῖξῃ ὅτι εἶνε κατώτερος ὁ Φάρκας ἀντεῖπε:

— Καλά, καλά. Ὁ Παλατίνος κυριαρχεῖ ἐν Οὐγγαρία ἀλλὰ καὶ ἐγὼ κυριαρχῶ ἐν Ἐσσεγγ καὶ δὲν θὰ κάμετε βῆμα ἀπ' ἐδῶ, ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ πάρετε μαζὺ σας καὶ ὅλο τὸ σπίτι.

— Ἄ! διὰ νὰ μᾶς κρατήσετε σὲ σπίτι ποῦ εὑρίσκονται δύο τόσον εὐμορφα κορίτσια, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν βίαν.

Αὐτὴν τὴν σκέψιν δὲν τὴν ἔκαμεν ὁ Ἀββᾶς, ἀλλὰ ὁ Βαρχζέ.

— Βεβαίως, φίλτατέ μου, εἶπεν ὁ Πέτκη, αἱ θυγατέρες μου ἀξίζουσιν τὸν κόπον νὰ τὰς κυττάξῃ κανένας.

Ἡ μία μάλιστα, κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειαν τοῦ Σειμβεμβούργου, ἔχει δικαίωμα ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ ἡμίτεως τῆς περιουσίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμβλημάτων τῶν Πέτκη.

— Τὰ ἐμβλήματα δὲν εἶνε τίποτε ἔμπροσθεν τῶν ὠραίων ἐκείνων ὀφθαλμῶν καὶ τῆς λάμπειας τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου προσώπου.

— Μὴν ὀμιλῆς λοιπὸν μὲ περιφρόνησιν διὰ τὸ ἐμβλημα τῶν Πέτκη! εἶπε πλήρης ὀργῆς ὁ Φάρκας. Τὸ εἶδες ποτέ; Καὶ ἀφοῦ δὲν τὸ εἶδες, πῶς τολμᾶς νὰ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ;

Καὶ λέγων ταῦτα ἠγέρθη καὶ ἐφώνησε:

— Ἐ! σεῖς! ποῦ εἶνε τὸ κλειδί τῆς ὀπλοθήκης.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ μονομαχήσετε μαζὺ μου, ἐπειδὴ ἐτόλμησα νὰ εἶπω ὅτι προτιμῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς θυγατρὸς σας περισσότερον ἀπὸ τὸ ἐμβλημά σας.

— Ὅχι, ἀλλὰ θέλω νὰ σᾶς δεῖξω τὰ ὄπλα τῶν Πέτκη, διὰ νὰ ξεύρης ἄλλοτε νὰ ὀμιλῆς περὶ αὐτῶν. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ κλειδί;

Τὸ κλειδί ἦτο πάντοτε εἰς τὴν κατο-

χὴν τῶν δύο νεανίδων, αἱ ὁποῖαι μόναι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται ἐλευθέρως εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἡ Ἐρτσα ἤκουσε τι ζητεῖ ὁ πατήρ της. Δὲν εὔρεν ὅμως τὴν Ἰλόνκαν διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ κλειδί ὅπως τὸ φέρῃ καὶ ἠναγκάσθη νὰ κατέλθῃ ἡ ἰδία, χαίρουσα, ὡς παιδίον ποῦ ἦτο, ὅτι θὰ ἐβλεπεν ἐκεῖνον ὅστις τόσον φόβον τῆς εἶχε ἐμπνεύσει πρὸ ὀλίγου.

Ἐδῶσε λοιπὸν τὸ κλειδί ἐκ τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ. Ἄλλ' ὁ πατήρ της τὸ ἐμάντευσε καὶ τὴν ἤρπασε ἐκ τῶν δύο χερῶν, σύρων αὐτὴν ἔμπροσθεν τῶν ξένων του, ὡς ἀρνίον τὸ ὁποῖον ὀδηγοῦν εἰς τὸ σφαγεῖον.

— Ἐ; λοιπὸν τί λέτε διὰ τὴ μικρότερή μου κόρη; (τοιουτοτρόπως ἐπαρουσίασε τὴν Ἐρτσαν). Μὴ φοβεῖσαι λοιπὸν, παιδί μου, καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν σὲ κυτᾶζουν.

Ἡ Ἐρτσα ἠρυθρίασε καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Συγκατένευσε μολοντοῦτο νὰ ὑποκλιθῆ κομψότατα ἔμπροσθεν τοῦ Ἀββᾶ, καὶ ὁ πατήρ της τὴν ἀφῆκε ν' ἀποχωρήσῃ.

— Πήγαινε, παιδί μου, νὰ πῆς νὰ καθαρίσουν τίς ἀράχνες ἀπὸ τὰς ἀρχαίας προτομάς διότι θὰ ὀδηγήσω τοὺς κυρίους αὐτοὺς εἰς τὸ ὀπλοστάσιον.

Ἡ νεῆνις ἀπῆλθε τρέχουσα καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθη τὴν ἤκουσαν ἄδουσαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΦΩΛΕΑ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

«Ἐντρεγκαάρδενε» ὠνομάζετο ἐν μικρὸν χωρίον, μοναχικόν, περικεκλεισμένον τριγύρω ἀπὸ ὑψηλοῦς βράχους. Τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἔκειτο ἦτο ἐπίπεδον καὶ γόνιμον, διεσχίζετο δὲ ἀπὸ εὐρὺν ποταμόν, ὁ ὁποῖος κατέπιπτεν ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ ὄχι μακρὰν τοῦ χωρίου καθίστατο πλωτός.

Ἀπὸ τὸν ποταμόν τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀνέπλευσε μὲ ἀκάτιον, ἦλθεν ὁ πρῶτος ἐκχερσώσας τὴν κοιλάδα ὠνομάζετο Ἐνδρε; οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἦσαν ἀπόγονοί του. Τινὲς ἔλεγον ὅτι εἶχε καταφύγῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο διὰ φόνον τὸν ὁποῖον διέπραξε, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου οἱ ἀπόγονοί του ἦσαν τόσον σκυθρωποί! ἄλλοι τοῦναντίον διίσχυρίζοντο ὅτι εἰς τοῦτο ἔπταιον οἱ βράχοι, οἵτινες καὶ κατ' αὐτὸ τὸ θέρος, ἀπὸ τὴν πέμπτην ὥραν, δὲν ἄφινον τὸ ἠλιακὸν φῶς νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν κοιλάδα.

Ἐπὲρᾶνω τοῦ χωρίου ἐκρέματο μία φωλεὰ αἰετοῦ ἔκειτο ἐπάνω εἰς ὄξεϊαν ἄκραν ὑψηλοῦ βράχου ὅλοι ἐβλεπον κάτωθεν πότε ἡ θήλεια ἐξεκόλαπτε τοὺς αἰτιδεῖς, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀναρριχηθῆ εἰς τὴν φωλεάν. Ὁ αἰετὸς ἵπτατο ὑπὲρ τὸ χωρίον, κατήρχετο ὀρηκτικῶς καὶ ἤρπαζεν ἐν πρόβατον ἢ αἰγίδιον, μίαν φορὰν ἀλίιστα ἤρπασε καὶ ἐν μικρὸν παιδίον. Διὰ τοῦτο τὸ χωρίον δὲν ἔθεωρετο ἀσφαλές, ἐφ' ὅσον ὁ αἰετὸς εἶχε τὴν φωλεάν του ἐπὶ τῆς βραχίδους ἄκρας. Μεταξὺ τῶν κατοίκων ἐ-